

શ્રીદયાકુશલકૃત લાભોદય રાસ ॥

સં. વિજયશીલચન્દ્રસૂરિ

તપગચ્છનાયક શ્રીવિજયસેનસૂરિ મહારાજના શાહ અકબર સાથેના મેઢાપને અને તે પ્રસંગે થયેલ જીવદયાનાં કાર્યોને કેન્દ્રમાં રાખીને રચવામાં આવેલો આ રાસ પળ ત્રુટક છે, અને અદ્યાવધિ અપ્રગટ છે. લગભગ અજ્ઞાત છે. 'સૂરીશ્વર અને સમ્રાટ'માં મુનિ વિદ્યાવિજયજીએ આના વિષે નોંધ્યું હોવાની સ્મૃતિ છે. આની જેરોક્સ પળ શિવપુરી (મ.પ્ર.)ના ગ્રન્થસંગ્રહમાંથી જ પ્રાપ્ત થઈ હોવાનું જ્ઞાંત્રું સ્મરણ છે. આની અન્ય હસ્તપ્રતિ કશેય હોવાનું જાણમાં નથી.

કુલ ૧ પાનાંની પ્રતિમાં ૫-૬-૭ એ ત્રણ પત્રો છે જ નહિ. તેથી રચના ત્રુટક રૂપમાં જ ઉપલબ્ધ છે. કર્તા મેઘવિજય શિષ્ય પં. કલ્યાણકુશલજીના શિષ્ય પં.દયાકુશલ મુનિ છે, તેવું છેલ્લી કડીઓ જોતાં સ્પષ્ટ થાય છે. દયાકુશલજીએ રચેલ 'પદમહોત્સવ રાસ' (સં. ૧૬૮૫) વિષે તથા 'હીરસૂરિસ્વાધ્યાય' (પ્રકાશિત) વિષે નોંધ મળે છે. તેઓનો સત્તાસમય ૧૭ મા શતકનો પશ્ચાર્ધ હોય તેમ પળ તે નોંધ પરથી જણાય છે. આ રાસમાં રચનાસમયનો નિર્દેશ કયો નથી. છતાં તેની રચના વિજયસેનસૂરિમહારાજની વિદ્યમાનતામાં જ થઈ હોય; અથવા તો આ સમગ્ર ઘટનાક્રમના કર્તા સ્વયં સાક્ષી પળ રહ્યા હોય અને તેમણે આંખે દેખ્યો હેવાલ આ રાસરૂપે લખ્યો હોય, તેવી શક્યતા વધુ લાગે છે.

રાસનો આરંભ વિજયસેનસૂરિના દેહ-ગુણ-વર્ણન કરતાં દૂહાથી થાય છે. 'વિજયવલ્લી રાસ'માં વર્ણવ્યા પ્રમાણે અહીં પળ વર્ણન છે કે, ગુરુ રાધનપુરમાં હતા અને અકબરનું તેડું આવ્યું છે. કડી ક. ૧૨ થી ૨૧ અકબરશાહના પ્રતાપનું વર્ણન છે. અને કડી ૨૩ થી ૨૯માં લેખાગુ જોગી-ફકીરો પ્રત્યેની શાહની અરુચિ વર્ણવવાપૂર્વક ૩૦ થી ૩૯ માં 'હીરગુરુ'ને યાદ કરીને તેમના સાચા સંન્યાસના શાહે કરેલા વચ્ચાણનું બયાન છે. છેવટે શાહ શેખ (અબુલ ફઝલ)ને 'હીરગુરુ'ને મળવાની પોતાની ઇચ્છા જણાવે છે, ત્યારે શેખ હીરગુરુના તેમના જેવા જ શ્રેષ્ઠ સાધુ-શિષ્ય 'વિજયસેન'નું વર્ણન કરી

તેમને બોલાવવાની ભલામણ કરે છે (૪૧-૪૨). શાહ તત્કાલ બે મેવડા (ખેપિયા)ને રાધનપુર સંદેશો લખીને મોકલે છે.

અહીં પ્રતનાં ૩ પાનાં અનુપલબ્ધ હોવાને કારણે સઘંગસૂત્ર વર્ણનમાં મોટું ભંગાણ પડે છે, અને ઘણીબધી મહત્ત્વપૂર્ણ વાતો, સંવાદો, ઘટનાઓથી આપણને વંચિત રહેવું પડે છે. (ત્રુટિ કડી ૪૪ થી ૯૨).

હવે ૯૩મી કડીમાં સીધું લાહોરમાં પધારેલા ગુરુના સામૈયાનું વર્ણન જોવા મળે છે. શાહને ખબર પહોંચતાં જ તે જાતે 'કાશ્મીરી મોહલ્લા' સુધી સામો લેવા આવે છે (૯૯) તે વાત ખૂબ નોંધપાત્ર લાગે છે. પછીથી (સભામાં પહોંચીને) શાહ અને ગુરુ વચ્ચે થયેલ સંવાદ નોંધવામાં આવ્યો છે. તે સંવાદને છેડે કવિએ ગુરુના પ્રભાવ ઉપર વારી જઈને ગુરુપ્રશસ્તિરૂપ જે બે પંક્તિઓ લખી છે, તે તો અત્યંત મીઠી અને પ્રેરણાપ્રદ છે :

“ए गुरु दरिसणि थइं दूरी मिटिउ दुखदाह
कीउ जेणे श्रावक मलेच्छ मुगल पतिसाह”

આ પછી ગુરુનું ઉપાશ્રયે આગમન, સંઘની ખુશાલી વગેરે વર્ણવ્યા પછી, જૈનદ્વેષી જનોના કાવાદાવા, વિવાદો અને તેના ગુરુએ કરેલા સુયોગ્ય સમાધાન-શમનની વાત સંક્ષેપમાં જ વર્ણવાઈ છે. ૧૦૯-૧૭ કડી ૧૨૦-૨૧ માં શેખે મહોત્સવ મંડાવીને કેટલાક ખાસ મુનિવરોને ઉપાધ્યાય પદ અપાવ્યાનો ઉલ્લેખ છે.

આ પછી 'વિજયહીર-વિજયસેન'ની પ્રેરણાથી બાદશાહે જીવદયાનાં તથા ધર્મરક્ષાનાં જે કાર્યો કરેલાં તેની નોંધ આપવામાં આવી છે. અને એ સાથે જ રાસની પૂર્ણાહુતિ થાય છે. કર્તાનું પ્રયોજન ઉપરોક્ત વાતોનું વર્ણન જ માત્ર કરવાનું છે, તે આ ઉપરથી સિદ્ધ થઈ જાય છે.

વિજયસેનગુરુના શિષ્ય મેઘ મુનિ છે, તેમના શિષ્ય પં. કલ્યાણકુશલ છે (૧૩૭), તેમના પિતા 'શાહ લટકણ' તથા માતા 'લીલાદે' (૧૩૮) હોવાનું પણ સૂચવાયું છે; અને તેમના શિષ્ય દયાકુશલે આ વૃત્તાન્ત કદ્દો હોવાનું સૂચવી રાસ પૂર્ણ થાય છે.

આ રાસ અહીં પ્રથમ વાર પ્રગટ થાય છે તેનો જેટલો હર્ષ છે, તેટલો

જ, અધૂરો મઝવાનો છે. કોઈને પળ આની અન્ય પ્રતિ ક્યાંયથી જડી આવે તો જાણ કરવા તથા ઉપલબ્ધ કરાવવા નમ્ર વિનતિ છે.

શ્રીલાભોદયરાસ ॥

પં. શ્રીકલ્યાણકુશલગુરુભ્યો નમઃ ॥

સરસતિ મતિ અતિનિરમલી, આપુ કરી પસાય ।
 જેસંગજી ગુણ ગાવતાં, અવિહડ વર દે તુ માય ॥૧॥
 નડોલાઈ નગરી ભલી, ધન્ય ધન્ય શ્રીઓસવંસ ।
 સાહ કર્માકુલિ ચંદલુ, સુર નર કરઈ પ્રસંસ ॥૨॥
 ધન કોડમદે જનમિડ, તપગછનરુ સુલતાન ।
 અધિક અધિક તેજિઈ સદા, વાધઈ જુગહપ્રધાન ॥૩॥
 જસ મુખ સારદ ચંદલુ, જીહ અમીનુ ઘોલ ।
 દંતપંતિ હીરા જિસી, અધર સો કુંકુમારોલ ॥૪॥
 અતિ અણીઆલી આંખડી, વાંકી ભમહ કમાન ।
 સરલ સકોમલ નાસિકા, મોહે ભવિક સુજાન ॥૫॥
 ગજગતિ ચાલિઈ ચાલતુ, સકલ કલાગુણ પૂર ।
 ગૌતમસમ ગુરુ જગિ જાયો, જાસ અનોપમ નૂર ॥૬॥
 શ્રી ગુરુ હીર સદા જયો, તાસ તણુ એ સીસ ।
 રાસ રચું રલીઆમણુ, પ્રણમી જિન ચડવીસ ॥૭॥

ચુપઈ ॥

વિનય વિવેક વિચાર સુજાતિ, કહીઈ દેસ ચતુર ગૂજરાતિ ।
 તિહાં રાધનપુર નયર પ્રસિધ, લોક વસઈ પુન્યવંત સમરિધ ॥૮॥
 તિહાં ગુરુ ગુણવંત કરઈ ચુમાસ, પુરઈ ભવિજન કેરી આસ ।
 શ્રીગુરુ હીર જેસંગજી વલી, એક દુધમાહે સાકર ભલી ॥૯॥
 તિડં સોહઈ ગુરુ-ગુરુની જોડિ, મંગલ મહાનંદ પૂરઈ કોડિ ।
 ઉચ્છવ આનંદ તિમ ઉદ્યોત, શ્રીગુરુતેજે સુખી સહુ લોક ॥૧૦॥

दूहा ॥

अवसरि एणइ अतिबली, अकबर साही सुलतान ।
श्रीगुरु रंगि बोलाविया, ते सुणो भविक सुजाण ॥११॥

ढाल ॥

अतिहठी अकबरसाह कह्यवइ, दुजु दुनीमइं उपम को नावई ।
कोओ नाहीं अकबर बलि पूजइ, नाम सुणता वयरी तन धूजइ ।
दुरि कीया वयरी मद मोड, विषम लीओ तेणइं कोट चित्रोड ।
कुंभलमेर अजमेर समाणु, जोधपुर जेसलमेर ए जाणु ॥१२॥
जुनु गढ लीउ सूरत कोट, भूरुअछकोट लीउ एकदोट ।
मांडुंगढ लीउ बल मांडी, हाडा गया रणथंभर छांडी ॥१३॥
लीयो सीयालकोट रोहीतास, अनेक विषमगढ पार न जास ।
सो लीया अकबरि एक नीसाण, हवे सुणो देसना नाम सुजाण ॥१४॥

ढाल ॥

गउड बंगाल तिलंग वंग अंग घोडा घाट
दुलखु ओडीसु खंधारदेस जाकी विसमी वाट ।
कामरु कमनाबल देस परबत सवालाख
मगध कासी कासमीर देस तिहां झाझी द्राख ॥१५॥
सिंध कच्छ जे नगरथदुड काबिल खुरासाण
दिल्लीमंडल मेवात देस मघलइ साही आण ।
भरहठ मेवाड मारुआडि मालव गूजराति
सोरठ कुंकण दखिण देस सहू अकबर हाथि ॥१६॥
निजबलि अकबरि देस लीआ ताकु लहुं पार
कउतिग कारणि देस नाम कहीआं दोए-च्यार ।
रथ सुखासण पालखी परतखि चक्रवरति
पुन्य विवेकी मु(सु) सारबुधि अडीग आछी मति ॥१७॥

ताजा तूरीय तोखार सार जाकु न लहुं पार
मोटा मयगल मलपता ए दीसइ केइ हजारि ।

सेवइ जासु सुलतान खान उंवरा राय राण
रोमी फीरंगी हींदू हठी मूलां काजी पठाण ॥१८॥

अइसु दूनिमइ कोउ नाही लोपइ अकबर लीह
विधिना एही ज आप घड्यो अडीग अबीह
जाकइ तेजि सहू लोक सुखी परजा प्रतिपालइ
चाड चबोड अन्याई चोर धूतारा टालइ ॥१९॥

आनंद अधिक सुगाल सदा मोटु वडभागी
लाहोरनगर मइं लील करइ अकबर सोभागी ॥२०॥

दुहा ॥

परवतसिर जिउं मेरगिरि, ग्रहगण माहे चंद ।
सेषनाग सहू नाग सिरि, जिउं सुरवरमइं इंद ॥२१॥

सकल छत्रपति तिलकसम, एकदिन सभा मझारि ।
बोलइ अधिक उच्छाहसुं, वचन अमरीत [र]सधार ॥२२॥

ढाल ॥

साही कहइ सुणो वात इयारां, दोउ दूनीमइं वात आसकारां ।
एक भले दूनीआंदार भोगी, दूजे फकीर निरंजन योगी ॥२३॥

जोगी सोई जे जोग अभ्यासइ, फूटी कउडी न राखइ पासइ ।
चित्त लगाई निरंजन धावइ, भलु बरू सुणी खेद न पावइ ॥२४॥

जाकइ जोरसुं नाही टूक संग, एक निरंजन सेती रंग ।
खोजी थाई बहु खोज करायो, सांचु जोगी कोए नजरि न आयो ॥२५॥

बहु उवोलइ इउं अकबरभूप, जोई जोउं सोउ रसरूप ।
सेष दरवेस सोफी इउ चालइ, हीक कहइ उर कूतुक उच्छालइ ॥२६॥

भंगि पाई होवइ अति लाल, संखला पहरी दीसइ विकराल ।
नामि जोगी फूनी इयाही ज भेष, नामि सन्यासी सन्यास न रेख ॥२७॥

खाजइं पीजइ कीजइं तीय भोग, बोधा बोलइं जगि इयाही ज जोग ।
 पंच वखत नमाज गूजारइं, छरीय लेई बहु जीव संहारइं ॥२८॥
 काजी मूलां कहीइं सुणो साह, खुदाइं इयाही फूरमाया राह ।
 साही कहइ ए सब हईं जूठे, खुदाय थकी चालइ अ पूठे ।
 इउं करतां किउं पाईइ दीन, जाकु मन दूनीआसुं लीन ॥२९॥

दुहा ॥

ए सव रजब जूठे कीए, वडवखती कहइ मीर ।
 दुनीआं दीपक एक मइ, श्रवणि सुणे गुरु हीर ॥३०॥
 सो हम वेगि बोलाईउ, देखि तास दीना(दा)र ।
 कहणी-करणी सांचउ, जोगीसर संसार ॥३१॥

ढाल ॥

ताकी करणी बहुत कठीन, किन पइं कही जाय
 जीव न मारइं ।
 जूठ नहीं, तीय सहु जिसी माय, कउडी न राखइं पास
 एक करइ खुदाकी ।
 लेत नाही काछू गयर दिउ, परवाह न कीसकी
 खाना खावइ एक बेर, पीवइ ताता नीर
 बाजी तमासु खेल नाही ध्यावइ एक पीर ।
 हरी तरकारी नहीं थालइं नाही लेत तंबोल
 नांगे पाउं उ फीरइं, सदो बहु(सदोस हु?) बोलइ न बोल ॥३२॥
 बाल उचावइं धरम जाणि अ— सेह इं उही (?)
 देस विलाति सहु गाम फीरइं प्रतिबंध न मोही ।
 सत्तु-मित्त समचित गिणइं, कीसहिं न दीइं दोस
 महिनइ दस रोजा करइ, न करइ टूक रोस ॥३३॥
 भुइं सोवइ धूपकांलि धूप सीतकालिइं सीत
 समतिणमणि नाही क्रोध लोभ कामवयरी जीत ।
 पाढ पढइ गुरु ध्यान धरइं होवइं गुणरागी ॥३४॥

टाणुटुणु उ करत नाही, मंत तंत जडी दारु
सबाब होवइ सोइ कथन कथई नाही कि न सारु ॥३५॥

दूहा ॥

वली निजमुखि साही कहइ, अइसे वचन अनेक ।
इया यूदाई तई निसप्रही, कीआ सो हीर जु एक ॥३६॥
एक ज हीर दीदार थई, हुया हम बहुत सबाब ।
मरती मछी मनय कीई, बकस्या डांवर तलाव ॥३७॥
भादुं नव रोज जनमदीन, जीव मरता मभ(न)य कीध ।
पंखी छूटे उस वचन थई, बंध पलासी दीध ॥३८॥
हीर चीरमणिमुद्रिका, देस मूलक पुर गाम ।
लालची देखाई घणी, गुरुजी कइ नाही काम ॥३९॥
साही कहइ गुरु हीरजी, दरसन देखण की चाय ।
जइ सेषजी तुम्ह कहु कुली, जइ बहु डबोलाइ ॥४०॥

ढाल ॥

सेषजी इउ बोलइ साही सुणो अरदास
तुम्ह जानत नी कइ पंथ उंदाका उदास ।
करणी सी पालइ उर भए उ वृध
कइसइ करि आवइ सेषई उत्तर दीध ॥४१॥
जइ चाहु बोलाए तु, एक अरज हमारी
आलमपनां सलामत को मेटइ दोही तुहारी ।
गुरु अपनी बराबरि कीआ एक सिष्य सुजाण
साही ताकुं बोलायो वेगि लिखि ऽह(फ)रमान ॥४२॥
ए वात सुणी तब साही खूसी बहु मानी
श्रीविजयसेनसूरि सांचे हई गुरुग्यानी ।
मेवडे दोउ पठए साही लिखि फूरमान
राधनपुर आए जिहां गुरु गुणह निधान ॥४३॥

तुम्ह गुन रंज्यो इह दिल्लिपति पतिसाह

जाकइ राति

(पत्र ५ थी ७ नथी. प्रति खण्डित)

इणि परिइं बहुत मंडाण, सांम्हु संघ सुजाण

अबीर लाल गुलाल तोरण वनरमाल

॥९३॥

पूजा नवे अंगे कीजइं, दान जाचकजन दीजइं

देखइं चतुर मिली थोक, कउतिकि मोह्या ए लोक

॥९४॥

इणि परिइं बहुत दिवाजइ, आया दिल्ली दरवाजइ ।

श्रीगुरु वंदना निहालइं, पू(दू)रीत हु(दु)रि पखालइ

॥९५॥

श्रीगुरु रंगि सधारइं, लाहोरमाहे पधारइं

नगरी सारी सिणगारी, भलइ आयो हीर पटोधारी

॥९६॥

दुहा ॥

ईरजासुमतिइं चालतु, बोलइ जुगहप्रधान ।

पहिलइं तिहां हम जाएसु, जिहां अकबर सुलतान

॥९७॥

ढाल ॥

श्रीगुरु दरबारिइं आवइं मनि नइ रंगि

समतारस-रागी ऊल्हट अतिघण अंगि ।

वेगि खवरि करावी अकवर साहीकु

एह आए हइं गुरुजी खूसी बोलायौ तेह

॥९८॥

साही अधिक विवेकी आचारजि पधरावइ

कासमीरी महुलिइं साम्हु दिलीपति आवइ ।

धर्मलाभ सुगुरु दिइं आणी मनि उछाह

तपगछपति सेती बोलइ इउं पतिसाह

॥९९॥

“चंगे हउ गुरुजी चंग हइं गुरु हीर

आलस सारी मइं कोउ नाहीं तुम्हसा पीर ।

तुम्ह वडे वयरागी तुम्ह पइ नाही दूक-रोस
तुम्ह भाषत नाही मंत तंत जडी जोस ॥१००॥

वडे फकीर निरंजन साध तुं हउ नित जोग
चित लायो खूदासुं नाही दूनीआं काम-भोग ।
हम जानत नीं कइसा तुम्ह आचार
साही सभा सुणत हईं प्रसंसा वारवार ॥११॥

हम बहुत खूसी हइ देखीत तुम्ह दीदार
सुखिईं आए पइंडइ सुखी सहु तुम पीर वार ।
तिहां श्रीआचारजि धर्मदेसन दीध
भविकजन केरा मनवंछित सहु सिध ॥१२॥

अकबर केरा मनवंछित सहु सिध
ते कहुं हुं कीनी परिइ कहता नावइ पार ।
ए गुरु दरिसणि थईं दूरी मिटिउ दुखदाह
कीउ जेणे श्रावक मलेच्छ मुगल पतिसाह ॥१३॥
दुहा ॥

खूसी हुउ दिलीधणी, खूसी हुआ गुरुराज ।
उद्योत हुआ जगि जइनकु, सिधां मनवंछित काज ॥१४॥
चालि ॥

मनवंछित काज समारी, हरखिउ हीय हीरपटोधारी ।
सीख साही पासि तिहां मागइ, बहु नुबति नींकी बाजइ ॥१५॥
उपासरइ श्रीगुरु आवइ, आनंद सहु संघ पावइ ।
दीजइ हीर-चीर पटकूल, गंठउडा चूरी बहुमूल ॥१६॥

रूपानाणइ दुजणसाह, प्रभावना मांडिउ प्रवाह ।
ध्यान दिवस गिणुं ते लेखइ, एहवा आनंद ते देखइ ॥१७॥
दुहा ॥

पणइ अवरि वली जे हुउ, ते सुणो चतुर सुजाण ।
तारातेज तिहां लगइ, जिहां नवि उगइ भाण ॥१८॥

माखी त्यजइ जीउ अप्पणपु, पणि देवइ परदुख ।
दुरजन दहइं मन अप्पणां, देखि परायां सुख ॥९॥

चालि ॥

ब्राह्मणे जाई चूगली कीधी, मूकी मइदा मइलीदीधी ।
साही जाकुं बहुत तुम्ह मानु, कीछू उहांकी करणी जानु ॥१०॥
मानत नाही सूरज गंगा, उर श्रीपरमेसर चंगा ।
नाही दंडवरतकी बात, पापी चूगले घाली घात ॥११॥

दूहा ॥

दुर्जन कर तन वेवही, सनमुख लेत संताप ।
गुरुड बरावरि किउं होवइ, जुरे भलेरा साप ॥१२॥

चालि ॥

जेसंगजी साही हजूरि, आवइ वली चढतइ नूरि ।
एक सीह नइ पाषर घाली, किउं डरइ हिरणकी फाली ॥१३॥
सूभट सूणी रणतूर, किउं झाल्या रहइ तिहां सूर ।
दुसमन जे विसिमसि करता, - सा कीदा - फिरता ॥१४॥
ते कीआ जिउं आटा माहे लूण, तुझ विण समझावत कुण ।
वाद हुउ साही हजूरि, जिता श्रीविजयसेनसूरि ॥१५॥
ब्राह्मणकी करइ लोक हासी, बोल बोल्या किउं न विमासी ।
हुआ ते हाकावीका, पडीआ दुसमन सहु फीका ॥१६॥
एक एककुं इउं समझावइं, अपनु कीउ सहु कोए पावइ ॥१७॥

दूहा ॥

जय जय वाद वरी तिहां, श्रीगुरु मन उल्हासि ।
श्रीसंघ अतिआग्रह थकी, लाहोरि करइ चउमासि ॥१८॥
शेषजी श्रीगुरुकुं कहइं, भल सिष्य तु हीरा भाण ।
मलेच्छ करें डेकाविली, सो किआ चतुर सुजाण ॥१९॥

चालि ॥

गुरु कह्या हमारा कीजइ, उपाध्याय पदवी दीजइ ।
 साही अकबर दिउ खताब, मनि जाणी बहुत सबाब ॥२०॥
 मुहुरत भलु दिन लीजइ, उपाध्याय पदवी दीजइ ।
 महोछु करइ सेष सुजाण, द्रव्य खरचइ बहुत मंडाण ॥२१॥

दुहा ॥

चूआ चंदन छंटणा, श्रीफल उ तंबोल ।
 जाचिक अजाची कीया, आणी सेषि उलोल ॥२२॥

चालि ॥

मनि आणी अति उलोल, सेष करइ सबल रंगरोल ।
 उपाध्याय पदवी द्यावी, जगमइ जसपडहु वजावी ॥२३॥
 अकबर सहगुरुकुं बकसइ, ते सुणतां हीयडुं विकसयइ ।
 नगरथठउ सिंध कच्छ, पांणी बहुला जिहां मच्छ ॥२४॥
 जिहां हुता बहुत सिहार, ध्यन ध्यन सहगुरु उपगार ।
 च्यार मास को जाल न घालइ, वसेषिइं वली वरसालइ ॥२५॥
 गाय मरती मनय सहु कीधी, दिन बार अमारि वर दीधी ॥२६॥

दुहा ॥

जइ गुरु सांचा निसप्रही, तु मागइं अभयदांन ।
 साही पासि करावीया, एह अडीग्य फूरमान ॥२७॥

चालि ॥

इय बोलइ साही सुजाण, - गुरु - प्रमाण ।
 जेसंग अकबर साही, दुजेउं अविचल पतिसाही ॥२८॥
 जिहां मेर जलही सूरचंद, तिहां प्रतिपु एह मुणिंद ।
 साधु साधवी श्रावक श्रावी, उदयवंत सुगुरु पद पावी ॥२९॥
 करतव्य जे अकबरि कीधां, सहु जाणे लोकप्रसिद्धां ।
 जगतगुरु दीधुं नाम, छ मास अमारि फूरमान ॥३०॥

सेतुंजादिक तीर्थ जेह, वकसइ सहगुरुकुं तेह ।	
जीजीउ दंड दोर जगाति, अकबरसाही कइ नहीं वात	॥३१॥
जोर जूलम न कीजइ जाकइ, हुउ ए अधिक इसा कइ	॥३२॥
भोगीजन करु बहु भोग, आतम साधउ जोग ।	
देस नगर पुर गाम, सुखी जिहां जिहां अकबर नाम	॥३३॥
तेह सहगुरुनउ उपदेस, समुअरइसुं सदा वंछेसि ।	
चउथउ आरु परतख्य दीसइ, पूजीजइ जिन चउवीसइ	॥३४॥
उछव होवइ नित झाझा, जिनसासनि बहुत दिवाजा	॥३५॥
श्रीविजयसेनसूरिंद, चीर प्रतिपउ महामुणिंद ।	
जस गुणकु न लहुं पार, सोहम जंबू अवतार	॥३६॥
सकलपंडित सिरताज, कल्याणकुशल गुरुराज ।	
न्यानी गुणवंत मुनीश, श्रीमेहमुनींदकु सीस	॥३७॥

दूहा ॥

साह लटकण सुत गुणनिलु, लीलादे जसमाय ।	
कल्याणकुशल गुरु भेटतां, दारीद दुरि जाय	॥३८॥

चालि ॥

अह्निसि जपतां गुरु नाम, सीझइ मनवंछित काम ।	
कहइ दयाकुशल तस सीस, सुप्रसन सहगुरु निसदीस	॥३९॥

इति श्री लाभोदयरास समाप्तं ॥

ग्रंथाग्रं २५१ ॥

—X—

कठिन शब्द कोश

कडी क्र.

१२	दुनी	दुनिया
१९	चाड चबोड	चाडी चपाटी . करनारा
२६	डवोलइ	डोळवुं (?) - विचारवुं
३३	बाल उचावइं	वाळ खेंचावे - (केशलोच क्रिया)
	विलाति	विलायत-विदेश
	रोजा	उपवास
३४	समतिणमणि	तृण-मणिमां समदृष्टिवाळ
३५	टाणुदुंणु	कामण दुमणना अर्थमां
	सबाब	स्वभाव (वस्तुस्थिति)(?); मालसामान
३७	मनय	मनाई
४१	उंदाका	उनहाका - उनका (?)
४२	दोही	द्विधा
९७	ईरजासुमति	ईर्यासमिति (जैन परिभाषानो शब्द)
१००	दूक-रोस	दुःख-रोष
१०५	सीख	रजा
	नुबति नीकी	सरस नोबतो
१०६	उपसरइ	उपाश्रये
११०	मइदा	मर्यादा (?)
१११	दंडवरत	दंडवत् (?)
११९	डेकाविली	-
१२१	महोछु	महोच्छ्व
१२२	उलोळ	उल्लास

